

LONE WOLF

John Grant & Joe Dever

HON NA ZRÁDCE

Joe Dever & John Grant

HON NA ZRÁDCE

Legendy o Osamělém Vlkovi

kniha čtvrtá

Utržená zranění

1

...otevřela oči.

Benedon tomu nemohl uvěřit. Dávno už ztratil přehled o tom, kolik týdnů už tady vysedává, v nejvyšší místnosti akademie Bratrstva Křišťálové hvězdy. A po celou tu dobu bylo její tělo úplně klidné, uvězněné v úzké trhlíně mezi životem a smrtí.

Odhodil knihu, kterou četl, a vyskočil, aby mohl položit hlavu vedle jejího polštáře. Zelené oči na něj vážně hleděly, aniž by ho poznávaly. Do místnosti proniklo přes jeho rameno sluneční světlo, které osvítilo i její tvář. Usmál se. Váhavě mu gesto opětovala, ale spíše nevědomky a nepřítomně.

„Alyss,“ zašeptal.

„Alyss,“ zopakovala pečlivě postava ležící na posteli.

Benedon jí pohlédl do očí v naději, že zahlédne nějaký záblesk vědomí. Byl si jistý, že v ní tu životní jiskru stále ještě vidí. Panenky byly stažené do tvrdých černých teček. Alyss na něho hleděla bez mrknutí, což bylo dost znepokojivé. Ale on zůstal naprosto klidný. Na krku cítil hřejivé sluneční světlo. Rozhodl se, že se jí pokusí vdechnout trochu vlastního

života – vzal ji proto za ruku a doufal, že skrz kůži do ní pronikne cosi z něho samotného.

Nestalo se nic.

Pustil její ruku a zvedl se. Přešel ke dveřím a prudce je otevřel dokořán, až narazily do zdi, ze které se na podlahu sesypala hrst omítky. Kolem právě procházela jedna z dalších kouzelnic z Bratrstva a Benedon ji chytil za rukáv.

„Prosím,“ řekl. „Prosím, přiveď cechmistra.“

Žena poslušně přikývla, a pak už byly slyšet jen její rychlé kroky, když scházela po žulových schodech. Z jeho mysli totiž zachytila určitou část a uvědomila si, že se Alyss konečně vrátila z prázdnoty.

Benedon se vrátil k posteli. Nemohl se rozhodnout, jestli je sklíčený tím, že se duch Alyss nevrátil úplně, nebo radostí bez sebe, že se změnilo alespoň něco. Znovu si vedle ní klekl a zadíval se do jejích prázdných očí. Odhrnul si z čela řídké vlasy a soustředil svůj pohled. Snažil se spatřit oči, které znal dřív, plné života a nepředvídatelného žáru. Zdálo se mu podivné, že ty nejlepší vzpomínky byly z dob, kdy ji rozčiloval nějakou nepatrnou, nebo možná ne tak docela nepatrnou, pošetilostí. *Opravdu si takhle pamatujeme své přátele?* pomyslel si prchavě. *Opravdu se na mě někdy i usmála? Proč už si nemůžu vzpomenout, jak se usmívala?*

Naklonil se trochu dopředu a dotkl se rty jejího hladkého, alabastrově chladného čela.

Když se znovu odtáhl, její oči se zamihotaly. Byla v nich znát nějaká účast, to viděl. Kousíček té Alyss, kterou kdysi znal, se teď začal projevovat ve zbarvení jejích duhovek. Po povrchu levého oka se jí svezla maličká slza a usadila se v koutku.

Její rty se začaly slabě pohybovat. Byly popraskané a zvadlé a Benedon sebou trhl při pomyslení na bolest, kterou

by cítila, kdyby vnímala své tělo. Pohyby jejích rtů byly nahodilé, jako by zapomněly, jak se tvoří zvuky. Vychrtlá hrud se jí začala pravidelně zvedat a klesat a v jejím dechu zaslechl nepatrný vzdech.

Přiložil ucho k jejím ústům a zaposlouchal se. Byl si jistý, že se Alyss snaží cosi sdělit. Slyšel ale jen, jak tiše rozlepila rty.

Kde je cechmistr? Ten starý muž by určitě věděl, co v téhle situaci dělat. Benedon cítil, že se s tím vůbec nezvládá vypořádat. Osoba, kterou pokládal za svou nejlepší přítelkyni, evidentně právě vstala z mrtvých a a on tam dokáže jen sedět a tupě přihlížet. Prsty pravé ruky sevřel v pěst a začal si rytmicky poklepávat na koleno.

Zvuk jejího dechu se pak chvíli nepatrně změnil a on si konečně uvědomil, že Alyss zvládá konečně tvořit slabiky. Spíše pomocí jazyka a rtů měnila proud vzduchu, než že by skutečně mluvila. Bylo to, jako by si listy stromů hrály s lehkým vánkem, aby napodobily lidský hlas. Většina těch zvuků byly nesmysly, sbírka náhodných, nesnesitelných souzvuků, které snad měly něco znamenat, ale vzdáleně připomínaly spíš jen jakési drmolení ze spaní. Jedno slovo k němu však proniklo zřetelně.

„Výšivka.“

Na několik sekund úplně ztichla a pak s velkým úsilím slovo zopakovala.

„Výšivka.“

2

Ten muž byl prastarý. Už dávno dal sbohem svému devadesátému roku života. A to na oslavě, kde ho i přátelé skrytě vyprovodili ze života. A přesto byl stále naživu, zatímco

někteří z nich odešli do jednoho ze světů polykosmu, který měli podle přání bohů po své fyzické smrti obývat. Ted' se celý zkřehlý vlekl ve větru, který se zakusoval ostrými zuby do těla, a v kostnatých rukou svíral rukojeť své cechovní hole, o kterou se při každém kroku opíral. Věděl, že ta hůl samotná, pokud by dokázal správně formulovat myšlenky, má moc přenést jej okamžitě do jeho cíle, Toranu, ale trnul už při pomyslení na bolest, jaká by uskutečněním takové magie dolehla na jeho tělo.

K větru se ted' přidal hustý, rovný, studený déšť. Stáhl si kapuci přes oči v marném pokusu chránit si tvář.

Cesta, po které krácel, byla jen blátivá pěšina kroutící se mezi poli. Toužil zahlédnout nějaký statek, kde by jako člen Bratrstva Křišťálové hvězdy mohl poprosit o nocleh. Zdálo se mu, že po celém Magnamundu putuje už hotovou věčností, ačkoli věděl, že je to teprve několik měsíců. Jako mnozí další členové Bratrstva byl i on pověřen úkolem cestovat ze země do země a vyhledávat situace, kde by pomocí svých magických schopností mohl jednat v zájmu obecného blaha. Naposledy byl v Povodí Stornu, na jihu Sommerlundu. Uzdravoval umírající děti a jejich rodiče, opravil nespočet dřevěných střech, vytvářel magické bariéry proti stoupající vodě při povodních. Byl to nespočet triviálních úkolů. Byly však tak triviální? Pokaždé, když použil levorukou magii k tomu, aby ulehčil břemenu nějakého svého bližního, pocítil, jak z toho úsilí pramení mučivá bolest, která zaplavuje každou křehkou kost v jeho chatrném těle.

Roucho měl promáčené deštěm, ale stále se plahočil rudohnědým bahnem dál. Už před nějakou dobou se přestal zabývat tím, kam jde, a místo toho sledoval jen stopy v blátě pod svýma nohama. Co chvíli se zastavil, přiložil nataženou dlaň nad obočí a hledal v krajině jakoukoli známku přítomnosti

jiné lidské bytosti. Sedláci však v tomto kraji měli víc rozumu, než aby se v takových podmínkách pokoušeli obdělávat své pole.

Loi-Kymar byl vyslán na dalekou cestu, po celou dobu sledoval závětrnou stranu Durnkragských hor a poté dlouho putoval na jih, kde vstupoval do cizích zemí s jistou úzkostí. Byl si vědom, že když na to přijde, levoruká magie dává pramalou ochranu před nečekanou ránou zasazenou dýkou do zad. Vyrazil v prvních jarních dnech, kdy se počasí zdálo chladnější než během zimy, protože tehdy slunce svítilo tak silně, jako by už přišlo léto. V noci nechával své stárnoucí tělo spočinout ve stozích sena nebo přístřešcích pro dobytek. Po cestě slyšel vyprávět o nějaké válce, která zpusťovala velké části Sommerlundu, ale nebyl si jistý, jestli všem těm povídkám věří. Vypadalo to, že příšerné věci se vždycky staly nějakému příteli něčího přítele a ne tomu člověku, který mu příběh vypravoval. Temný pán Zagarna, jak se dozvěděl, zahájil „konečný útok“ na Sommerlund a byl odražen. Loi-Kymarovi to připadalo jako součást přirozeného řádu věcí: nakonec, sami Temní pánové se rozhodli, že napadnou Sommerlund, u kterého byli v krvavé bitvě potlačeni. Všechny ty povídky o nedávných hrůzách tedy bral jako staré zkazky v novém, nablýskaném hávu.

Už zase se zastavil, aby očima přeletěl krajinu kolem sebe.

V Sommerlundu teď bylo léto. Poznat se to dalo podle deště, který padal v bohatých provazech. Úroda na polích ležela ladem, což bylo také zcela jasným důkazem toho, jak se tu podřizují živlům. Nebe mělo neobvyklou šedozelenou barvu a mraky se kroutily do tvarů, které zpola nabývaly určité podoby. Těch pár stromů, které viděl, netrpělivě pohazovalo korunami, jako by jeden druhému přihrávaly nějaký neviditelný míč.

Opřel se o svou cechovní hůl a zachvěl se.

Slunce se změnilo v ostrý světelný bod, jehož oko se snažilo prosvítat ubíhajícími mraky. Přesto se mu však nedařilo zalít svým žlutým světlem celou oblohu. Všude viděl jen šedou.

Ne... všude ne.

Na vzdáleném obzoru před ním byla vidět šipka diamantově chladného bílého světla. Zadíval se skrze bezútěšný déšť. Ta záře stále rostla, až ji viděl jako zvětšující se svítící kouli. Ta se pohybovala mezi roztrhanými mračky, zdánlivě bez účelu, a poté zakroužila poněkud cíleněji dokola, než dosedla na zem přímo před ním. Když se žhnoucí koule dotkla vlhkého povrchu blátivé cesty, ozvalo se tiché, nesouhlasné zasyčení.

Z její záře vystoupil muž tak očividně prastarý, že se Loi-Kymar na okamžik cítil skoro jako mladíček. V jeho obočí se mísil pot s deštěm, který mu stékal dál do očí, takže viděl jen s obtížemi. Přesto poznával něco ze způsobu, jakým ten staříčkový muž kráčet po kusu země, která je oddělovala.

„Je mi potěšením znovu tě vidět. Loi-Kymare!“

„Nemyslím si, že bych...“

„Ale jistě, že ses už se mnou setkal: Copak nepoznáváš moji tvář?“

„Řekl bych, že...“

Loi-Kymar zamrkal. Kolem nich pořád padal déšť, ale v kruhu, který obklopoval jeho a toho cizince, bylo úplně sucho. A co víc – cítil, jak k jeho kostnatému tělu proudí teplo.

„Nevím, kdo jsi,“ řekl slabým hlasem.

„Kdysi dávno jsem byl členem tvého Cechu,“ řekl cizinec.

„Ale už nejsi,“ zamumlal Loi-Kymar. Ti, kdo patřili k Bratrstvu Křišťálové hvězdy, nosili obvykle modrá roucha se vzorem šesticípých stříbrných hvězd. Tento muž byl místo

toho oděný do temně karmínového pláště. Záda měl zkřivená a působil téměř jako karikatura.

„*Já si tebe pamatuji,*“ řekl ten zkourcený muž vábivě. „Víš určitě, že *ty si na mě nevzpomínáš?*“

„Nikdy v životě jsem tě neviděl,“ odpověděl pevně Loi-Kymar. Byl si ale vědom toho, že jeho hlas zní slabě a mdle. Do obličeje mu zavál poryv deště se sněhem, jako by ho měl informovat o tom, že se dopustil velké chyby. Než se však jeho tvář z té nečekané sprchy vzpamatovala, uvědomil si, že se znovu těší z teplého slunečního svitu.

„Samozřejmě, že viděl.“

Muž v karmínovém rouchu se na cestě přikrčil, jako by byl připravený skočit Loi-Kymarovi po krku.

„Viděl jsi mě debatovat v poradní síni Bratrstva Křišťálové hvězdy, a tleskal jsi mým slovům. Vzpomínám si, jak jsem se rozhlížel kolem sebe a viděl tě s otevřenými rty. Táhla se ti mezi nimi slina, když ses na mě šklebil.“

„Ale... ale...“ Loi-Kymar byl zmaten. „Proč si tedy na tebe vůbec *nevzpomínám?*“

„Kvůli dítěti! Dítěti zrozenému z Temnot! Zloduchovi, který na sebe vzal podobu děčka!“

„Já ne-...“

„Ty blázne! Copak mě nevidíš takového, jaký jsem býval? U Naara, já jsem Vonotar!“

Loi-Kymar viděl, jak se podoba starého muže přetavuje, aby před ním na nepatrný zlomek sekundy stanul urostlý, mladý kouzelník, na kterého si pamatoval.

Iluze se téměř okamžitě vypařila.

„Vonotar!“ zašeptal.

„Ano.“

„Ale co to...?“

„To je dlouhé vyprávění, a není zrovna příjemné. Řekněme jen, že mě odvrhli ti, kterým jsem důvěřoval. Chtěl jsem naše Bratrstvo vést do nové éry a cechmistr všechny mé nápady odmítl.“

Vonotar si oždiboval roucho, jako by na něm našel nějaký nechutný žmolek.

„Zamýšlel jsem sjednotit naši levorukou magii s magií pravorukou, kterou používají Nadziranové. Cechmistr, ten starý blázen, nechtěl o ničem takovém ani slyšet, a tak mě přinutil spojit se s Temným pánem Zagarnou.“

„Zagarna!“ zděsil se Loi-Kymar. Už od narození věděl, jaké zlo Temní páni představují. Takže ty zkazky o válce, které zaslechl, se nejspíš přeci jen zakládaly na pravdě.

„Ano. Zagarna,“ zamumlal Vonotar. „Myslel jsem, že Zagarna je můj přítel. No, abych řekl pravdu,“ ušklíbl se až nemístně mladým úsměvem, „nemohl jsem ho vystát, ale chvíli to vypadalo, že bychom my dva mohli přeci jen úspěšně spolupracovat. Pak se ale věci změnily a Zagarna byl poražen.“

„Poražen? *Temný pán*?“

„Ano. Ulnar, kéž Naar prokleje jeho jméno, měl dost důvtipu. Poslal nějakého spratka z řádu Kai do Durenoru, aby přinesl zpátky Sommerswerd. Udělal jsem všechno, abych ho zastavil, ale určité síly působily proti mně. Síly, které... ne, nechci o nich mluvit.“ Svraštil čelo a pokračoval. „Ten mladík přežil, přinesl Sommerswerd do Sommerlundu, a... sbohem, Zagarno.“

Vonotar luskl prsty a z blátivé cesty najednou vyrůstal malý keřík. Jemně dosedl na jeho vrcholek. Větvičky tenké jako prsty se podlomily, ale jeho váhu unesly.

„Zagarny je mi líto,“ dumal Vonotar. „Mohl pro mě být z dlouhodobého hlediska velmi užitečný. Ale tak to prostě s těmihle věcmi dopadá.“

Loi-Kymar už nedokázal skrývat svou zlost.

„I když se snažíš vypadat chytře, Vonotare, ve skutečnosti se jen přiznáváš k tomu, že ses choval jako zrádce, že jsi zradil Sommerlund a všechny civilizované zásady, za kterými náš národ stojí! Jsi ubožák, Vonotare – ještě méně než ubožák! Kdyby mi v tomhle starém těle zbývalo dost sil, tak bych... Tak bych tě na místě zabil!“

„Pěkná slova... na senilního dědka. Ale i kdybys byl sám cechmistr, mně bys nemohl ublížit. Víš, podařilo se mi v sobě spojit síly naší levoruké magie a moudrosti Nadziranů. Mojí moci se nikdo nedokáže ubránit.“

Po čarodějově tváři znovu přeběhl úšklebek. „No ano, jedna taková bytost existuje. Ta, která na sebe vzala podobu dívky... A teď, když má Sommerswerd ten spratek, je tu další, kdo je pro mě nebezpečný. O Temných pánech nemluvě. Většina Temných pánů je velice hloupá, ale společně pro mě určitou hrozbu představují.“

Ze strojeně odtahitého způsobu, jakým Vonotar ty věci říkal, Loi-Kymar poznal, že je čaroděj vyděšený.

„Ale myslel jsem, že právě řekl, že Temní páni jsou tvoji spojenci?“ poznamenal rýpavě.

„Byli!“ Vonotar se podíval stranou a zlostně si odplivl na blátivý povrch cesty. „V tom je ta potíž. Uvěřili dokonce, že mě Zagarna ustanovil, abych se k nim připojil. Teď mi přísahali pomstu. Za to, že si nedokázali podmanit Sommerlund, a za smrt Zagarny. Jako bych za to mohl! Kdyby nebylo toho štěněte Kai a té... druhé bytosti... byli bychom triumfovali, a teď už bych byl nezpochybnitelným vládcem poloviny Severního Magnamundu.“

Vonotar začínal fňukat jako dítě, které se snaží samo sebe přesvědčit, že za rozbité okno můžou všichni ostatní. Na ten nejmenší zlomeček sekundy k němu Loi-Kymar pocítil nějaké sympatie, ale okamžitě si je zakázal. Pokud to, co slyšel na svých cestách, byla skutečně pravda, pak tisíce, ne-li stovky tisíc lidí zahynuly krutou smrtí ve válce, do které Zagarna uvrhl Sommerlund. Kdyby ji ten zrádce, který stál před ním, nebyl vyprovokoval, nemuselo k válce možná nikdy dojít. Ten čaroděj byl masový vrah. Nezasloužil si ničí soucit.

„Proč mi tohle všechno říkáš?“ sykl starý kouzelník. Nebál se Vonotara, protože teď už se nebál smrti.

„Protože tě potřebuji.“

„Potřebuješ mě? Nač, u všech všudy?“

Vonotar si přesedl a ohebné větvičky keřiku se váhavě pohnuly, aby se přizpůsobily jeho nové poloze.

„Dovol, abych to řekl jinými slovy, Loi-Kymare. Potřebuji sílu tvé cechovní hole. Chci se dostat daleko odsud. Ale, pokud na přesun použiji svou vlastní magii, pak mě ta bytost, ať už je nyní kdekoli, určitě bude moci pronásledovat. Dej mi hůl a já tě možná nechám žít.“

Ještě dlouho poté bude Loi-Kymar litovat slov, která mu spontánně vyšla ze rtů. Kdyby jen dokázal zůstat klidný...

„Nevěřím ti, Vonotare. Pokud ti dám svou cechovní hůl, zabiješ mě. Pak ale zjistíš, že ve tvých rukou je ta hůl jen bezcenným kusem dřeva! Magie, která do ní byla vložena, když jsem byl ještě dítětem, je svázána se mnou. Jen já znám její tajemství a nikdy je neprozradím nikomu jinému. Tato cechovní hůl zemře se mnou.“

Vonotar chvíli přemýšlel a třel si přitom ukazováčkem dolík na bradě.

„Máš pravdu,“ řekl tiše a jen zčásti ta slova směřoval k Loi-Kymarovi. „Byl bych tě zabil a potom bych byl otráve-

ný. Podle toho, co mi říkáš, nemám jinou volbu než tě nechat naživu. Nuže,“ rozhodně se postavil a trhaným pohybem si přejel rukama po plášti, „na to je jen jedna odpověď. Musíš se o to tajemství podělit se mnou.“

„Ty ubohý šašku! Myslíš si, že bych ti dobrovolně nabídl pomoc?“

„Ne, dobrovolně ne. Ale myslím, že by to po tobě mohli chtít tvoji potomci, a samozřejmě jejich děti. A to nemluvím o té tvé kouzelné malé pravnučce – jak že se jmenuje? Ach, ano, malá Porro. Ten malý veselý skřítek. Minulý Maesmarn jí bylo šest, nemám pravdu?“

„Neopovážil by ses jim zkřivit ani vlásek na hlavě!“ Loi-Kymar vrazil konec své cechovní hole do země a vzdorovitě se na něj zadíval.

„Ale samozřejmě, že bych se opovážil,“ řekl čaroděj s úsměvem. „Zamysli se, starče. Co mohu ztratit? Teď mi prozrad' své tajemství, nebo zemřou nejzdlouhavějšími způsoby, jaké dokážu vymyslet – a začnu samozřejmě malou Porro. Ta bude krásně vřiskat. Vlastně trochu doufám, že mé skromné žádosti nevyhovíš. Ani nevíš, jak moc by mě potěšilo, kdybych tě tu nechal živého, s cechovní holí proměněnou na hromádku popela, zatímco bys zoufale přemítal o tom, jak zemřou tvoji milovaní...“

Nechal slova vyšumět do prázdna.

„Ty nejsi člověk!“

„Myslím, že teď už je to nejspíš tak,“ řekl Vonotar mírně. „Jsem tak silný, že mám oproti obyčejnému smrtelníkovi tak navrch, jako máš ty navrch oproti obyčejnému hmyzu. Nazvat mě pouze „člověkem“ by znamenalo rozšířit význam toho slova.“

„Ne, Vonotare.“ Loi-Kymara náhle zaplavil hluboký smutek. Přikrčil se na místě a slepě zíral do deštěm zmáčených

polí. „Ne, ty nejsi víc než člověk, Vonotare, ať si to snažíš namluvit sebevíc a jakkoli velké čarodějné schopnosti máš. Ty jsi *méně* než člověk... mnohem, mnohem méně. Ten nejodpornější vrah, který by stál tváří v tvář toranské Bráně Stínů, má větší nárok nazývat se člověkem než ty. Dovolil jsi Zlu, aby tě naplnilo. Jsi jen schránka plná ubohé Temnoty, která chodí po světě v mužském těle. Chtěl bych tě litovat, ale nemohu. Sám sis zvolil, že takový budeš. A už je příliš pozdě na to, aby sis to rozmyslel.“

„A proč si myslíš, že bych si to přál?“ zeptal se Vonotar, výsměch v očích. „Dokážu víc, než o čem se ti kdy snilo, Loi-Kymare.“

„Nejsi ale všemocný.“

„Ne,“ uznal Vonotar a netrpělivě potřásl hlavou. „Jsou věci, které si teprve musím osvojit... těch je však velmi, velmi málo. A jakmile mě přivítá Ikaya, budu mít klid na to, abych dovedl k dokonalosti ještě účinnější způsoby svého umění.“

„Ikaya?“

Loi-Kymar cestoval do mnoha zemí. Pátral v myslí, ale nemohl si vzpomenout, že by kdy o takovém místě byť jen slyšel. Nebo to možná nebylo místo, ale nějaký člověk.

Zdálo se, že i samotného Vonotara trochu vyvedlo z míry, že mu to jméno vyklouzlo z úst, ale pokrčil rameny a vysvětlil:

„Ikaya, Ledová pevnost. Tvrz, ze které brumalmark vládne ledovým barbarům z Kalte. Místo, které bude na několik nadcházejících let mým domovem. Než se vrátím a nechám se uvítat nadšeným jásotem Sommerlund'anů, až usednu na sommerlundský trůn.“

Pohrdavě mávl rukou. I když byla vyhublá na kost, pohybovala se s jistotou a silou. Loi-Kymar viděl, že Vonotarovo na pohled sešlé tělo skutečně ovládá síla mladého muže.

„Brumalmark o tom ještě neví, ale přímo zoufale potřebuje dvorního mága. Jsem si jist, že bude dokonale šťastný, že bude moci využít mých služeb, až zjistí, že jsem nejschopnějším čarodějem v celém Magnamundu.“

Loi-Kymar nikdy nevycestoval na sever ze své vlastní země, veškeré jeho znalosti o Kalte byly proto útržkovité a z druhé ruky. Věděl však o nesmiřitelné krutosti ledových barbarů - pololidské rasy, která tam žila. Teprve před několika roky jejich armáda zpustošila rozsáhlé části pobřeží Sommerlundu a Durenoru, než ji odrazily sommerlundsko-durenorské jednotky vedené slavným lordem zástupcem Rhygarem. Loi-Kymarovi se donesly zvěsti o některých zvěstvech, která ti divoši během svého krátkého vpádu dokázali napáchat. Ještě teď se v něm při té vzpomínce hnula žluč. A tak rychle všechny ty obrazy raději vypudil z mysli.

„Ledoví barbari,“ řekl smutně. „Nestačí ti, žes své lidství ponížil natolik, aby ses spojil s Naarovými silami – nyní vyhledáváš společnost těchto sadistických podlidí. Jak hluboko ještě dokážeš klesnout, Vonotare?“

Čaroděj znovu zamával rukou, tentokrát hněvivě. „Nemám v plánu se jedním z ledových barbarů *stát*!“ zavrčel. „Hodlám je *využít*! Spolu s ledem Kalte budou mým štítem proti nepřátelům v Temných zemích i tady v Sommerlundu! Jakmile ledoví barbari poslouží svému účelu, zbavím se jich přesně tak, jak si ta přihlouplá divoká zvířata zaslouží!“

„Tvým štítem? Ale jak tě mohou chránit? Kdyby Temní páni poslali do Kalte armádu, mohli by ledové barbary bez potíží zmasakrovat.“

„Temní páni se nikdy nedozví, že tam jsem. Jak by to mohli zjistit?“

„Tahle ‚bytost‘, o které mluvíš – nemohla by přijít na to, kde se skrýváš?“ Loi-Kymara začínal ten rozhovor téměř

bavit. Nebýt hrozby, která stále visela nad hlavami jeho nejblížeších, rád by se do debaty s radostí ponořil.

„Alyss by mohla,“ uvažoval Vonotar nahlas. „Ale kdybych použil magii Levé ruky, která se skrývá v cechovní holi, abych se tam dostal... nemyslím, že by mě dokázala vystopovat. I když... Možná, že by to přeci jen dokázala. Přesto si nemyslím, že by mě chtěla hledat. Její schopnosti jsou značné, ale ne zas tak velké, aby si mohla být jistá, že mě porazí. Už se o to pokoušela. Způsobila mi nějaké nepříjemnosti,“ ukázal na své hubené, zkroucené tělo, „ale zničit mě nedokázala. A myslím, že je sotva pravděpodobné, že by chtěla pomáhat Temným pánům a vyzradit jim, kde jsem.“

Loi-Kymar byl zticha. Napadlo ho, že ať už tahle Alyss byla kdokoli, určitě by našla výhody, které by přineslo vyžrazení Vonotara Temným pánům. Bez ohledu na výsledek nadcházejícího konfliktu by dva nepřátelé Sommerlundu (tři, pokud by člověk bral v úvahu i stále nebezpečí, jež představovali ledoví barbaři) byli zásadním způsobem oslabeni.

Vonotar prolomil ticho. „Ne, v Ikaye budu v bezpečí, dokud nebude má práce u konce. Žádný smrtelník by se mě tam nikdy neodvážil hledat, dokonce ani úplná síla spojených sommerlundských a durenorských armád by do Kalte sama od sebe nezamířila. Jediné, co musím udělat, je dostat se na to místo, a abych to mohl udělat tajně, potřebuji moc tvé cechovní hole.“

Jeho slova byla ostrá. Zněla, jako by byla z kovu. Přitom starého kouzelníka probodával soustředěným pohledem.

„Nikdy ti nepomohu,“ řekl Loi-Kymar měkce. Slova nacházel snadno. Už se rozhodl.

„Pak tvé děti a děti tvých dětí zemřou!“ vykřikl Vonotar, napřímil tělo do plné výšky a rozpráhl ruce proti zamračenému šedému nebi.

„Není třeba, aby umírali,“ řekl Loi-Kymar a snažil se, aby se pod náporom Vonotarova hněvu nezachvěl. Hlavu měl plnou protichůdných emocí. Nechtěl své nejbližší odsoudit k smrti, ale zároveň mohl sotva obětovat budoucnost Sommerlundu. Z té slepé uličky vedla jen jediná cesta. „Vezmu tě do Ikaye sám.“

Jako by se čarodějovo tělo stáhlo a zkroutilo tak, že z něj byl znovu vetchý stařík. Nevěřicně na Loi-Kymara pohlédl. „To bys udělal?“

„Řekl jsem, že tě tam vezmu sám. Nedám ti magii, o které se dělím s cechovní holí, ale použiji tu magii, abych nás oba dopravil na rumalmarkův dvůr. Tam si se mnou můžeš dělat, co chceš, pokud ušetříš mou rodinu.“

Vonotar na něj dál zíral.

„Věřím, že to myslíš vážně,“ řekl nakonec. „Až budeme v Ikaye, samozřejmě, budu mít spoustu času, abych z tebe ta tajemství dostal. Správně. Je to výhodný obchod.“ Usmál se. „Podáme si na to ruku?“

„Vezmu tě, kam si přeješ,“ řekl Loi-Kymar stručně, „ale raději uvidím své potomky mrtvé, než abych si s tebou podal ruku na znamení přátelství.“

Při té urážce přeběhla Vonotarovi po tváři stopa znechucení, ale snažil se ze všech sil, aby svou chvilkovou slabost skryl.

„Přátelství,“ prohlásil kysele, „je velmi přeceňovaná komodita. Potřebuji od tebe jen ujištění, že v rámci toho výhodného obchodu dodržíš svůj závazek.“

„Máš mé slovo jako člena Bratrstva Křišťálové hvězdy.“

Loi-Kymar upřeně sledoval čaroděje v rudém rouchu.

Ten starý muž vyzařoval jakousi jistotou, která Vonotara poněkud znepokojovala. Pronikl proto do Loi-Kymarovy mysli a okamžitě se mu ulevilo. Kouzelník se jednoduše při-

pravoval na to, že zahyne mučivou smrtí. Magie Levé ruky vždy způsobovala bolest těm, kdo ji praktikovali, a energie potřebná k tomu, aby je cechovní hůl odnesla do Ikaye, byla značná. Konec Loi-Kymarových dnů na Magnamundu se už blížil a pro jeho sešlé kosti a šlachy měla magie mnohem horší následky než pro mladší kouzelníky. Byl však ochoten raději podstoupit taková muka, než aby obětoval životy svých blízkých. Na intelektuální úrovni tomu Vonotar rozuměl, proč by také jinak kouzelníka vydíral výhrůžkami, že je zničí? Ve svém nejniternějším já však ten postoj nedokázal vůbec pochopit. Proč by měl tenhle člověk dobrovolně podstupovat utrpení, aby zachránil životy jiným? Když v sobě spojoval magii Nadziranů s levorukou magií Bratrstva, musel se vzdát mnoha lidských vlastností a jednou z nich byl soucit. O tom, že tyto vlastnosti ztratil, neměl žádné povědomí, a i kdyby o jejich ztrátě věděl, nedokázal by kvůli tomu prožívat žádnou lítost. Lítost byla další zbytečnou lidskou vlastností, on takové slabosti nepotřeboval.

Nic z toho Vonotar neřekl. Místo toho se zeptal, na oko zdvořile: „Pak předpokládám, že nebudeš namítat nic proti tomu, abys přepravil také mého přítele?“

„Záleží, co je to za přítele. Kde je?“

„Tady je.“

Vonotar luskl prsty u nepříliš úhledného keře, který sám vytvořil, a na jeho místě stanulo podsadité stvoření, jehož tělo vypadalo jako parodie na lidskou bytost. Giak, Loi-Kymar to okamžitě poznal, se zaraženě rozhlédl kolem sebe a pak sáhl po černém zubatém meči, který mu visel u pasu. Pohrával si s jílcem a během toho povytáhl meč z pochvy dost na to, aby si kouzelník mohl všimnout, jak zlověstně ostrou má čepel. Giak na něj škodolibě pohlédl, Loi-Kymar se však necítil

ohrožený: tenhle tvor byl vyšlechtěn proto, aby nenáviděl, a jeho nenávisť nebyla cílená konkrétně na něj.

„Představování,“ řekl Vonotar a přeladil se do lehčího rozpoložení. „I mně samotnému vždycky připadá velmi trapné, ale předpokládám, že bych vám dvěma měl říct, kdo jste. Loi-Kymare, to je můj společník Carag. Jak vidíš, je to giak, ale na giaka je to neobyčejně inteligentní chlapík. Schovej ten meč, Caragu, a pozdrav se s Loi-Kymarem. Loi-Kymar nás vezme do Ikaye. Je to od něj moc hezké, takže bych byl rád, kdybys byl jeho přítelem. Rozumíš?“

„Nemůže... zabít?“

„Ne, zabíjet Loi-Kymara by právě teď byl velice špatný nápad. Později, možná... uvidíme.“

„Ne... jen... zabít... jenom... trochu?“

„Ne, Caragu, ani trochu. Loi-Kymar teď pro nás bude velice důležitý. Pokud se mu něco přihodí, bude pro nás moc těžké dostat se do Ikaye nepozorovaně. Takže bych chtěl, aby ses co možná nejvíc snažil být k němu ohleduplný.“

Giakův obličej se zkroutil odpornou grimasou. „Ale... dostat... šanci... zabít ho... potom?“

„Jak jsem řekl,“ poznamenal Vonotar ležérně, „to se teprve bude muset ukázat. Prozatím chci, abyste vy dva byli přátelé.“

„Já se vážně nehodlám přátelit s touhle věcí,“ řekl Loi-Kymar zděšeně.

„Obávám se, že budeš muset,“ odpověděl Vonotar. „Mimochodem, on není žádná věc. Je to někdo, ke komu mám plnou důvěru. Je to můj přítel... že je to tak, Caragu?“

„Chtěl... by... nemuset... sedět... jako ... keř,“ zamumlal giak rozzlobeně, ale Loi-Kymara počastoval něčím, co měl očividně být okouzující úsměv.

„Ta věc je odporná!“ vykřikl Loi-Kymar dřív, než se dokázal ovládnout. Nemohl pochopit, proč se Vonotarovo rozpoložení měnilo stejně prchavě jako rtuť: byl ten muž šílenec?

„Říkal jsem ti,“ prohlásil Vonotar, „že Carag není žádná věc. Je to osoba a to označení mu právem náleží. Jistě, je trochu zakrslý a má své nedostatky, pastiňák se v porovnání s jeho mozkiem jeví jako překvapivě čilý, ale byl bych vděčný, kdyby ses při rozhovoru s ním mohl držet běžných zdvořilostních pravidel.“

Loi-Kymar pohlédl na zvrásněný šedozelený obličej, ostré zuby, zlověstně zkřivené tenké rty a usoudil, že v danou chvíli bude nejmoudřejší s Vonotarovými požadavky souhlasit. Zdálo se, že to stvoření není bezvýhradně zlé, na rozdíl od většiny jeho přátel z řad giaků, a bylo přeci jen možné, že by Carag mohl v budoucnu být užitečným spojencem.

„Odmítl jsem si potrást rukou s tvým pánem“, řekl kouzelník, „ale tobě ruku podám, Caragu.“

„Pěkné... způsoby,“ komentoval giak, když se chopil Loi-Kymarovy natažené ruky. „Jestli... muset... zabít... tak... zkusí... aby... nebolet.“

„Takže teď jsme tři,“ vyštěkl Vonotar, kterého už celá ta ceremonie nudila. „Teď bych chtěl, abychom odtud odešli. I tak už se tady v Sommerlundu zdržuji až příliš dlouho.“

Loi-Kymar nic neřekl. Pustil Caragovy krátké a tlusté prsty a druhou ruku ještě pevněji ovinul kolem své cechovní hole.

„Žádám vás, abyste se postavili za mě,“ řekl mírně.

Zdálo se, že Vonotara trochu rozčílilo, když mu někdo řekl, co má dělat, ale po chvílce váhání poslechl. Carag projevil větší ochotu a rychle uháněl na své místo. Bylo téměř dojemné, když giak natáhl ruku a podal ji Loi-Kymarovi, jako by ho tím chtěl uklidnit.

Loi-Kymar na chvíli zavřel oči. Byl si až příliš dobře vědom, jak mučivou bolest mu tato cesta způsobí. Utrpení potrvá naštěstí krátce. Magie, o kterou se dělí se svou cechovní holí, je do Ikaye přenesena téměř okamžitě, její dozvuky mu však budou proudit tělem ještě několik nadcházejících týdnů. Pomyslel na Porro a obraz její veselé, usměvavé tváře mu dodal sebedůvěru: pár týdnů bolesti nebylo nic v porovnání se způsobem smrti, jakou by jí čaroděj jako Vonotar mohl způsobit.

Vytvaroval myšlenku. Cítil přitom, jak jej zaplavuje Vonotarovo a Caragovo zlo. Myšlenka to byla velmi spleťitá, ale všechny její součásti nakonec zapadly do sebe jako jediný celek, který spaloval celé jeho tělo jako otevřený plamen. Jeho žilami a tepnami se začal ostře tláčit zamotaný drát. Ve stejném okamžiku, kdy jej prostoupila magie, zařval bolestí.

Když ti tři dorazili do Ikaye, Loi-Kymar se úplně zhroutil.

3

Předpokoj u dvora krále Ulnara byl přeplněný strkajícími se rytíři a válečníky. Všichni byli neklidní. Jejich panovník je dnes svolal, aby je odměnil za hrdinství v nedávno skončené válce proti armádám Temného pána Zagarny. Každý z nich čelil smrti a odmítl se podvolit hrůze bezprostředního vyhlazení. Nadcházející ceremoniál byl ale úplně jinou záležitostí, a i ti v bitvách nejvíce zocelení vojáci se kousali do rtů a na pohled byli viditelně pobledlí.

Osamělý Vlk a Qinefer byli mezi nimi, stáli tam spolu a snažili se působit sebejistě, i když se tak ani jeden z nich necítil. Samotný předpokoj působil klaustrofobicky. Ve zdech bylo jen málo oken a denní světlo propouštěla přes zvlněné, stovky let staré sklo jen neochotně. Dav lidí šuměl. Lidé se

v něm téměř dotýkali rameny, zatímco čekali na začátek rituálu. Ve stísněném prostoru se potili, jelikož většina z nich měla na sobě navíc kompletní bojovou výstroj.

Qinefer byla od hlavy k patě oblečená do stříbrného brnění, které na Ulnarův rozkaz dostala už při zahájení obrany Holmgardu. Osamělý Vlk zvolil namísto ostatních jednoduchou zelenou pláštěnku, tuniku a kamaše novice řádu Kai. Přesto si ale neodpustil drobnou marnivost - jednoho z královských krejčích požádal, aby mu to vše ušil přímo na míru. Sommerswerd mu visel po boku, a vděčně zářil, protože s ním právě sdílel svou duši. I přes tento odznak, který jej označoval jako opravdového spasitele Sommerlundu, se k němu ostatní válečníci v místnosti chovali, jako by byl pouze jedním z nich. Nohy, obuté do hrubých sandálů, byly samá modřina od toho, jak je pošlapaly obrněné boty ostatních hrdinů.

Osamělého Vlka zalechtalo na obličejí peří z něčí přilbice. Odhrnul ho a úzkostlivě pohlédl na Qinefer. Na chvíli mu oplátila bezvýrazný pohled, pak se její rty ale roztáhly v širokém úsměvu.

„Vypadá to dost strašidelně,“ řekla škádlivě.

„Už jsem zažil příjemnější věci,“ přitakal. „V Tarnalinu, abych uvedl aspoň jeden příklad.“

Úsměv jí zamrzl na tváři. Možná jí tu historku o masakru, kterého byl v tom velkém durenorském tunelu svědkem, vyprávěl až moc často.

„O tom se nežertuje,“ zamumlala.

„Promiň,“ řekl. „Jde jen o to, že pokud si z toho nebudu dělat legraci, budu si na to pamatovat až příliš dobře. Já... odpusť mi. Už zase.“

V průběhu posledních několika týdnů spolu strávili hodně času a vyprávěli si o tom, co zažili během války. V těch vyprávěních byly vrcholné okamžiky triumfu (Qinefer jen

zřídka zapomněla zařadit do rozhovoru fakt, že se jí v jednom dni podařilo zabít dva Gourgaze), ale po většinu času se procházeli po předměstích Holmgardu a drželi jazyk za zuby, spokojení s tím, že se drží za ruce a že rozumí bolesti, která se tomu druhému ve vzpomínkách stále vracela před očima. Qinefer viděla svou rodinu – otce, matku, bratry, sestry – kterou jí masakrují před očima. Mnoho z blízkých druhů, které měla v dobách, kdy bránili Holmgard, zemřelo čepelemi giackých mečů nebo je na kusy roztrhaly jako břitva ostré pařáty Zagarnovy vzdušné letky kraanů. Také Osamělý Vlk přišel o přátele. Ti, se kterými vyrůstal v klášteře Kai, byli vyvraždění v prvních hodinách Zagarnova útoku, a byli tu i další – Kelman, Rhygar, Viveka, Bouřný Jestřáb...

Ti dva si začali být velmi blízcí. A oba věděli, že formální ceremonie, která měla každou chvíli začít, je znovu rozdělí. Pocty, kterými se je Ulnar chystal zahrnout, znemožní, aby mohli dál zůstat přáteli. Budou nejspíš druhy ve zbrani – vojenskými vůdci, kteří se tu a tam setkají a jeden druhému okázale a formálně projeví respekt. Pryč ale byly časy, kdy spolu mohli běhat po lesích u Holmgardu, házet po sobě plné hrsti mechu a jeden druhého shazovat do potoka.

„Kéž bych mohl být zase klukem,“ rozčilil se Osamělý Vlk, ale příliš potichu na to, aby ho mohl slyšet kdokoli mimo Qinefer.

Chvíli přemýšlela nad tím, co řekl. Teplý vzduch byl plný prachu a ona kvůli tomu krčila nos.

„Pleteš se,“ řekla po chvíli. „Já jsem ráda, že už nejsem malá holčička. A podle mě i ty jsi rád, že ses stal mužem. Jenom lituješ toho, že už nejsi tak svobodný, jako jsi býval před válkou. Teď už musíš myslet i na jiné lidi. Nejen ty, které máš ve své blízkosti, ale i ty, se kterými ses nikdy nesetkal. Spoléhají na tebe. Spoléhají i na mě. Dokonce i sám Ulnar

na nás spoléhá. Kdyby někdo znovu napadl Sommerlund, byli bychom první, koho by Ulnar k sobě povolal. Ale nejde jen o to. I v období míru musíme udržet masku... nevím čeho, říkej tomu, jak chceš. Dost dobře by se tomu dalo říkat ‚úctyhodnost‘. Musíme být odměření a uhlazení jako dobře vychovaní aristokraté.“

„Já vím,“ řekl Osamělý Vlk a vzal ji za ruku v železné rukavici.

Ani jeden z nich minutu či dvě nepromluvil a pak se Osamělý Vlk tak protáhl, až prohnul obě lopatky směrem dozadu. „Bohové!“ řekl smutně. „Právě teď bych si přál šplhat na nějakou horu. Ty bys mohla jít se mnou,“ ujistil ji okamžitě.

Přikývla. Hnědé oči se jí zaleskly.

„Copak už to necítíš ve vzduchu?“ pokračoval dychtivě. „Je studený a má v sobě nádech mrazu, copak tě při dýchání neštípe v nose?“

„Ano, i já to cítím,“ řekla a poplácala ho po tváři. „Jednoho dne my dva získáme svobodu a budeme spolu moci vyšplhat na nějakou horu. Ale do té doby...“

Sklonila hlavu na stranu, protože se s ním nechtěla setkat pohledem.

Osamělému Vlkovi ale šlápl na nohu nějaký další rytíř, a on hlasitě zaklel. Jeho slova naštěstí zanikla v poněkud nemelodické fanfáře. Léty ztmavlá dubová vrata předpokoje se rozletěla dokořán. Za nimi uviděli Qinefer a Osamělý Vlk Ulnarův dvůr vystavený v celé své kráse. Ke trůnu vedla volná cesta, ale po obou stranách uličky bylo stupňovitě uspořádané sezení zaplněné šlechtici a nižšími hodnostáři, kteří dění dychtivě sledovali. Od stropu visely prapory mnoha barev, většinou se složitými symboly, které nic nepřipomínaly.

Pomalů se pohybovaly v proudícím vzduchu, který neomaleně pronikal do těchto velebných prostor.

Qinefer se obrátila na Osamělého Vlka a trochu pokřiveně se na něj usmála. „Pamatuj si,“ zašeptala, „ta hora na nás bude čekat.“

„Slibuju,“ odpověděl.

Na jejím snědém obličeji zasvítíl úsměv od ucha k uchu. „Tak či tak, budeš tam k sobě potřebovat někoho dalšího, nebo spadneš dřív nebo později z nějakého útesu a zabiješ se.“

„Díky, kamarádko,“ řekl. Bylo mu z té nadcházející ceremonie příliš těžko u srdce, než aby se připojíl k jejím žertíkům. „Pojď, u Ishir,“ dodal, hlavně pro sebe, „ať už to máme za sebou.“

Jakýsi úředník, oblečený do úmyslně okázalé sbírky kožešin a tkanin, přečetl první jméno ze zlověstně objemného svitku a jeden z válečníků v předpokojí se oddělíl od ostatních a neochotně klopýtal po mramorové mozaice na podlaze dvorní síně, aby padl na kolena před Ulnarem a jeho trůnem. Osamělý Vlk a Qinefer odtud slyšeli, že král něco mumlá, slovům ale nerozuměli. Po pár okamžicích se voják znovu postavíl na nohy a kovové kroužky našíté na švy jeho kožené uniformy přitom o sebe řínčely hlasitěji, než zněl před chvílí králův hlas. Muž uctivě ustoupíl stranou a pak se pokusíl vmísít do první řady sedících dvořanů.

Úředník přečetl další jméno a očividně se přitom soustředíl na to, aby byla jeho dikce jasná a zvučná. Mohla to být velká chvíle pro válečné veterány, ale také pro něj to byla životní příležitost, aby zazáříl v očích svých kolegů. Osamělý Vlk si prohlížel jeho obličej, jako by šlo o nějaký nezvykle odpudivý hmyz.

Hodiny ubíhaly. Slabé sluneční světlo, které pronikalo úzkými, špinavými okny vysoko nad nimi, se už rozplývalo v šedi, ale zdálo se, že předpokoj je stále plný. Osamělý Vlk si náhle uvědomil, v jakési neblahé předtuše, že on a Qinefer přijdou na řadu jako poslední. Kdyby o tom byl přemýšlel dopředu, došlo by mu, že to tak bude – oni dva budou vybraní, aby se jim dostalo zvláštního uznání – bál se ale toho rituálu natolik, že nebyl schopen příliš jasně uvažovat.

Ve chvíli, kdy v místnosti zůstal jen on a Qinefer, byla už venku tma. Dvůr tam za dveřmi byl teď jen nedůležitým zastupem lidí. Válečníci, kteří už vyznamenání dostali, museli stát a lemovat uličku vedoucí k trůnu, takže už sotva zbývalo místo, aby se tudy protáhl další člověk.

Ulnar se podíval přes hlavy davu a na nervózní dvojici se usmál. Král vstal a poodešel několik kroků od trůnu. Mávl na úředníka, který oznamoval jména hrdinů, a gestem jej vyzval, aby byl zticha.

„Lady Qinefer!“ zvolal Ulnar. Hlas zvýšil jen nepatrně, vyslovoval však tak zřetelně, že bylo jednotlivé slabiky v celé dvorní síni jasně slyšet. Veškerý hovor ustal.

„Hlavu vzhůru, Osamělý Vlku,“ zamumlala a šťouchla ho. „Někdo musí být poslední.“

Vykročila ze dveří v brnění, které zvonilo a jasně zářilo ve světle kouřících pochodní mihotavě hořících na stěnách.

„Sbohem, Qinefer,“ zašeptal Osamělý Vlk téměř neslyšně za jejími zády.

3

O dva dny později spolu stanuli na jednom z nízkých kopečků v týlové oblasti Holmgardu, ačkoli od té doby už mezi nimi vyrostla zeď konvencí. Oba seděli na koních, oba

v čele kolony vojáků ve zbraní. Kůň Osamělého Vlka, Janos, se zvědavě lísal k nosu koně Qinefer, hrdého šedého hřebce s neklidně sršícíma očima. Za jejími zády viděl Osamělý Vlk praporce jejích následovníků, které v tomto sluncem zalitém ránu šustily v čerstvém větru. Každý praporec byl zdoben symbolem oranžového kříže na tmavém pozadí. Baron Ve a Galt ze Sautlundského kraje položil během války život, a Ulnar se vzepřel tradici a zvolil Qinefer na Veovo místo jako vládkyni velkopanské provincie Ruanon.

„Vzdávám ti úctu, baronko,“ řekl Osamělý Vlk.

„Nedívej se tak.“ Qinefer reagovala přísně. „Dostalo se nám největších poct, jaké nám král mohl udělit.“

„Já žádné pocty nechtěl.“

„Ano, ale dostals je.“

Otočil se v sedle, aby se podíval za sebe. Po celém úpatí kopce se táhla tisícovka jezdců a pěších čítající čtyři stovky mužů. Stejně jako následovníci Qinefer i mnozí z nich nesly prapory. Viděl obraz slunce Kai, který se znovu a znovu třepotal v jasném vzduchu. Ačkoli mu byla udělena hodnost fry-earla ze Sommerlundu, pořád si velkou měrou připadal jako ten nejistý, někdy nešikovný kluk, který ještě před pár měsíci sbíral dříví jen několik okamžiků před vpádem Zagarnových hord, které zmasakrovaly shromáždění Kai.

„Snad se spolu čas od času uvidíme u dvora,“ řekl.

„Snad.“

Zavládlo nepříjemné ticho, kdy naslouchali řinčení postrojů a brnění kolem sebe.

„Oba máme své úkoly, které musíme splnit, Osamělý Vlu,“ řekla Qinefer po chvíli. Byla to pravda. Ona byla pověřena posílit obranu Velké východní cesty pro případ, že by se uzurpátorovi Lachlanovi podařilo posbírat v Divočině

svůj mizerně organizovaný houf žoldáků. S ním by se mohl pokusit napadnout Sommerlund, dokud je země stále ještě oslabená dozvuky války. Úkolem Osamělého Vlka bylo vrátit se do rozvalin kláštera Kai a znovu vystavět jeho strukturu a poté rekrutovat mladé lidi, kteří vykazují určitý potenciál, a pokusit se tak obnovit svůj Řád. Než budou Kai znovu připraveni bránit Sommerlund, potrvá to léta – čím dříve jejich úsilí začne, tím lépe. Potíž byla v tom, že u Qinefer viděl vlastnosti Kai, ona však byla rozhodnutá uposlechnout Ulnarovo přání a uskutečnit svou vlastní misi.

„Nerozmyslíš si to?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla. „To jediné po mně nemůžeš chtít.“

„Proč ne?“

„Osamělý Vlk,“ řekla a jemně se plácla dlaní do stehna, „tys nikdy nežil v takové chudobě a špíně, jakou jsem já musela trpět ještě před pár měsíci. Nikdy jsi neviděl, jak ti někdo přímo před očima zmasakuje jediné lidi, kteří ti kdy projeví nějakou náklonnost. Kdyby ano, věděl bys, proč jsem se rozhodla upřednostnit titul baronky Sautlundského kraje před životem Kai. Později se možná rozhodnu jinak, ale teď chci kolem sebe mít svůj dvůr a své lidi. Potřebuji to bezpečí.“

„Ve Freylundu Kai budeš vždy vítaná,“ řekl nuceně formálním tónem.

„A já se budu těšit, že tě pozdravím, až mě přijedeš navštívit do pšeničných polí marky,“ řekla, stejně škrobeně, a zdvořile naklonila hlavu mírně na stranu.

Pak se usmála.

„Ale nezapomínejme na tu horu, co říkáš, Osamělý Vlk?“

„Nezapomenu.“

Poplácala svého koně po zadku a zvíře se od něj elegantně odvrátilo. Zvedla paži vysoko nad hlavu a v zářivém kovu jejího brnění se zachytilo slunce, takže se zalesklo jako rtuť.

„Na jih do Marky!“ vykřikla.

„Do Marky!“ vykřikli sborově její následovníci.

Za výkřiků a řinčení zbroje jí řady její malé armády uvolnily cestu, aby mezi nimi mohla projet. Jakmile projela, panovačně zamávala a pokynula jim, aby ji následovali na jih. Za Osamělým Vlkem, který seděl bez hnutí Janosovi na hřbetě a díval se, jak odjíždí, se neohlédla. Po mnoho minut sledoval, jak se její třpytící se postava zmenšuje a mizí v dálce, dokud ji konečně úplně neztratil z dohledu, když zabočila do výběžku lesa.

Ještě chvilku čekal a pak se obrátil k vlastnímu doprovodu. Sebral všechnu svou energii, aby jim nad hlavami zařval: „Na západ – na západ a do Fryelundu Kai!“

„Na západ,“ zamumlal si pro sebe zkroušeně o pár chvil později. Málem svým vojákům zavelel, aby jeli na jih.